

АГАТА КРИСТИ

МЪЖЪТ С КАФЯВИЯ КОСТЮМ

МЪЖЪТ С КАФЯВИЯ КОСТЮМ © 1995 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

The Man in the Brown Suit © 1924 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE® and Agatha Christie Signature are
registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK
and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов
– Димó

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN: 978-954-389-366-9

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

АГАТА КРИСТИ
МЪЖЪТ
С КАФЯВИЯ
КОСТЮМ

ЕРА

ПРОЛОГ

Надина, руската танцьорка, която беше покорила Париж, се полюляваше в такт с аплодисментите и не спираше да се покланя. Дръпнатите ѝ очи се стесниха още повече, а алени-те ѝ устни се извиха леко нагоре. Ентузиазираниите французи продължаваха да тропат с крака по пода в знак на одобрение, докато завесата се спускаше с шумолене, закривайки екстравагантните червени, сини и пурпурни декори. Танцьорката напусна сцената сред облак от сини и оранжеви драперии. Посрещна я брадат господин, който възторжено я прегърна. Това беше директорът.

– *Magnificent, petite*, великолепно! – възкликна той. – Тази вечер надминахте себе си. – Галантно я целуна по двете страни.

Мадам Надина прие оказаната ѝ почит като човек, отдавна свикнал с такива прояви на възхищение, и продължи към гримьорната си, пълна с букети и разкошни костюми с футуристичен дизайн, а топлият въздух беше изпълнен с уханието на безбройните цветя и изискани парфюми и есенции. Жана, гардеробиерката, прислужваше на господарката си, като говореше безспир и я заливаше с поток от ласкателни комплименти.

Тирадата ѝ беше прекъсната от почукване на вратата. Тя отиде да отвори и се върна с визитка в ръка.

– Ще приема ли мадам?

– Дай да видя.

Танцьорката протегна небрежно ръка, но като видя името върху картичката, граф Сергей Павлович, в очите ѝ внезапно проблесна искрица интерес.

– Ще го приема. Жълтият пенъоар, Жана, и по-скоро. А когато графът влезе, ти можеш да си тръгваш.

– *Bien, Madame.*

Жана донесе пеньоара, изящна дреха от оцветен в царевичножълто шифон и хермелин. Надина го облече и седна, като се усмихваше на себе си и бавно потупваше с изящната си бяла ръка по стъклото на масичката за гримиране.

Графът не закъсня да се възползва от дадената му привилегия – среден на ръст мъж, много слаб, много елегантен, много блед, с безкрайно уморен вид. Нищо в чертите на лицето му не привличаше внимание – човек, когото трудно ще познаеш отново, ако се изключи неговата превзетост. Той се наведе над ръката на танцьорката с пресилена галантност.

– Мадам, за мен наистина е голямо удоволствие.

Това успя да чуе Жана, преди да излезе и да затвори вратата след себе си. Останала насаме със своя посетител, в усмивката на Надина настъпи неуловима промяна.

– Въпреки че сме сънародници, не мисля, че е необходимо да говорим на руски – заяви тя.

– Не възразявам, още повече че нито един от двамата ни не знае и думичка на този език – съгласи се нейният гост.

По взаимно съгласие те преминаха на английски и щом графът изостави своята превзетост, стана ясно, че това несъмнено е неговият майчин език. Всъщност той беше започнал кариерата си като вариететен артист в Лондон.

– Имахте голям успех тази вечер – отбеляза той. – Поздравявам ви.

– Въпреки това – каза жената – аз съм разтревожена. Положението ми вече не е същото. Съмненията, които възникнаха по време на войната, и досега не са изчезнали. Непрестанно ме наблюдават и следят.

– Но срещу вас никога не е било повдигано обвинение в шпионаж?

– Нашият шеф подготвя плановете си изключително внимателно, за да се стигне до това.

– Господ да поживи Полковника – каза графът с усмивка. – Не е ли учудваща новината, че той има намерение да се

оттегли? Да се оттегли! Също като някой лекар или месар, или водопроводчик...

– Или като обикновен занаятчия – довърши Надина. – Това не трябва да ни учудва. Защото Полковникът винаги е бил такъв – един изключително предприемчив човек. Той организираше престъпления така, както друг би организирал производството в някоя фабрика за обувки. Без сам да се замесва, той планира и ръководи поредица от изумителни удари, които обхващаха всяка област от онова, което можем да наречем неговата „професия“. Кражби на скъпоценни камъни, фалшификации, шпионаж (много доходоносен по време на война), саботаж, убийства, които не привличат излишно внимание – едва ли има нещо, което да не е вършил. А най-умното е, че той знае кога да спре. Играта започва да става опасна – той елегантно се оттегля, при това с огромна печалба!

– Хм – произнесе графът замислено. – Това е доста... смущаващо за всички нас. Положението наистина е много объркано.

– Но ще бъдем възнаградени изключително щедро!

Някаква подигравателна нотка в гласа ѝ накара мъжа да я изгледа внимателно. Тя се усмихваше на себе си и начинът, по който го правеше, разбуди любопитството му. Но той тактично продължи:

– Да, Полковникът винаги е плащал щедро. Отдавам значителна част от неговия успех на това – и на неговия неизменен план за осигуряване на изкупителна жертва. Изключителен ум, несъмнено изключителен ум! И самоотвержен последовател на максимата: „Ако искаш нещо да бъде извършено, без да рискуваш, не го върши самият ти!“ И ето – всеки от нас е затънал до уши в престъпления, а той държи всички ни в ръцете си и нито един от нас не разполага с улики срещу него.

Той замълча, като че ли очакваше възражение, но тя не каза нищо и както преди, продължи да се усмихва на себе си.

– Нито един от нас – продължи да размишлява той. – Все пак знаете ли, старецът е суеверен. Преди доста години, ми-

сля, той отишъл при една от онези врачки. Тя му предрекла големи успехи в живота, но каза, че някаква жена ще стане причина за неговото падение.

Сега вече успя да я заинтригува. Тя го погледна втренчено.

– Странно, много странно! Някаква жена, казвате?

Той се усмихна и повдигна рамене.

– Без съмнение, след като вече се е... оттеглил, той ще се ожени. За някоя млада красавица от висшето общество, която ще пропилее милионите му по-бързо, отколкото той ги е спечелил.

Надина поклати глава.

– Не, не, няма да стане така. Чуйте, приятелю, утре заминавам за Лондон.

– Но вашият договор тук?

– Ще отсъствам само една нощ. И ще отида инкогнито, като някоя кралска особа. Никой няма да разбере, че съм напускала Франция. И защо мислите, че отивам?

– Едва ли за собствено удоволствие по това време на годината. Януари е отвратителен месец! Сигурно по лична работа, а?

– Точно така. – Тя се изправи и застана пред него. Изящното ѝ лице излъчваше надменна гордост. – Току-що заявихте, че нито един от нас не разполага с улики срещу шефа. Сгрешихте. Аз имам. Аз, една жена, проявих достатъчно разум и смелост, да, смелост – защото за това трябва смелост – за да го изиграя. Нали си спомняте за диамантите на „Де Беерс“?

– Да, спомням си. В Кимбърли, точно преди да избухне войната? Аз нямах нищо общо с това и никога не научих подробностите, а по някаква причина случаят беше потулен, нали? Но плячката си я биваше.

– Камъни на стойност сто хиляди лири. Цялата работа свършихме двама души – под ръководството на Полковника, естествено. Точно тогава съзрях и своя шанс. Разбирате ли, планът беше да се подменят мостри на диаманти, донесени от Южна Америка от двама млади търсачи на скъпоценни камъни, които по това време бяха в Кимбърли, с няколко от

диамантите на „Де Беерс“. След това съмнението щеше да падне върху тях.

– Много умно – вметна графът одобрително.

– Полковникът винаги е бил умен. Е, аз извърших това, което трябваше да направя, но сторих и нещо друго! Запазих част от южноамериканските камъни – един или два са уникални и може лесно да се докаже, че никога не са минавали през ръцете на „Де Беерс“. Именно с тези камъни държа в ръцете си нашия уважаван шеф. Щом двамата младежи бъдат оправдани, няма начин да не възникнат подозрения за неговото участие в тази афера. Мълчах си през всички тези години и ми стигаше да знам, че разполагам с това скрито оръжие, но нещата вече се промениха. Искам си цената – а тя ще е висока, бих казала направо главозамайваща.

– Невероятно – заяви графът. – И несъмнено носите тези диаманти навсякъде със себе си?

Внимателно огледа разхвърляната стая. Надина се засмя тихо.

– Нищо подобно. Не съм толкова глупава. Диамантите са на сигурно място, където никой не би се сетил да ги търси.

– Никога не съм мислил, че сте глупава, скъпа моя, но ще си позволя да отбележа, че проявявате необмислена дързост. Полковникът не е от хората, които на драго сърце биха се оставили да ги изнудват.

– Не се боя от него – изсмя се тя. – Има само един човек, от когото някога съм се бояла – и той е мъртъв.

Мъжът я изгледа с любопитство и шеговито рече:

– Е, да се надяваме тогава, че няма да възкръсне.

– Какво искате да кажете? – рязко извика танцърката.

Графът придоби леко учуден вид.

– Само това, че възкресението му ще ви постави в неудобно положение – обясни. – Глупава шега.

Тя въздъхна облекчено.

– О, не, той наистина е мъртъв. Убиха го през войната. Това беше един мъж, който някога... беше влюбен в мен.

– В Южна Африка? – небрежно попита графът.

– Да, щом се интересувате, в Южна Африка.

– Това е вашата родина, нали?

Тя кимна. Нейният посетител стана и протегна ръка към шапката си.

– Е – отбеляза той, – вие най-добре си знаете работата, но ако бях на ваше място, щях да се страхувам много повече от Полковника, отколкото от някакъв разочарован любовник. Той е човек, когото твърде лесно можеш да... подцениш.

Тя се изсмя презрително.

– О, толкова добре го познавам след всичките тези години!

– Съмнявам се дали е така? – тихо каза той. – Много се съмнявам дали наистина е така.

– О, аз не съм глупачка! И не съм сама в тази работа. Пощенският кораб от Южна Африка хвърля котва в Саутхемптън утре, а на борда му се намира човек, който по моя молба пристига от Африка и който е изпълнил определени мои разпореждания. Полковникът ще трябва да се справи не с един, а с двама.

– Разумно ли е това?

– Необходимо е.

– Сигурна ли сте в този човек?

На устните ѝ се появи странна усмивка!

– Мога напълно да му вярвам. Той не притежава никакви изключителни способности, но му имам абсолютно доверие. – Тя замълча, а след това добави с безразличие: – Всъщност става дума за съпруга ми.